

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXXII. Quomodo Symeon Hierosolymorum Episcopus martyrium subiit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

TRAIANUS.

ὅς ἐγενήθη ἱερεὺς τὸ πέταλον πεφορεκώς, καὶ
 μάρτυς καὶ διδάσκαλος. ὅστις ἐν Ἐφέσῳ κεκοί-
 μηται, ταῦτα καὶ ἀπὸ τῆς τῶν δευτέρων καὶ ἐν
 τῇ Γαίᾳ ὅς ἐμικρὸν πρὸς τὸν ἐμνήθη μὲν δια-
 λόγῳ, Περὶ κλητῶν πρὸς τὸν ἐποιοῦτο τῶν ζητησάν,
 ἀπὸ τῆς Φιλίππου καὶ τῆς Ευαγγελιστῆς αὐτῆς τε-
 λούσης συνάδων τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἔτω φησὶν.
 μὲν τὰ τοῦ περὶ φησὶν τὸς τέσσαρες αἱ Φιλίπ-
 πε γεννηταὶ ἐν Ἱερραπόλει τῇ καὶ τῇ Ἰω-
 σίαν ὁ τὰ φησὶν αὐτῶν ἐν κείνῃ, καὶ ὁ τὰ πατρὸς
 αὐτῶν. ταῦτα μὲν ὅστις. ὁ δὲ Λεκάς ἐν ταῖς
 περὶ αὐτοῦ τῇ Ἀποστόλων, τῶν Φιλίππου Ευαγ-
 ελίστῃ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Ἰουδαίας ἀμα τῇ πατρὶ
 τότε διατεθεῖσιν περὶ φησὶν καὶ τε χαρίσμα-
 τος ἡξιομένων, μνημονεύει καὶ λέγειν ὅδε πως
 λέγων. ἡλθομεν εἰς Καισαρείαν καὶ εἰσελθόντες
 εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τῆς Ευαγγελιστῆς ὅντος
 ἐκ τῶν ἐπὶ αὐτῶν, ἐμείναμεν παρ' αὐτῶν. τῷ δὲ
 ἦσαν παρθένοι Ευαγγελίστῃς τέσσαρες περὶ φη-
 σὶν αὐτῶν. τὰ μὲν ὅστις εἰς ἡμετέραν ἐλθόντα
 γνώσαντες τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀποστολι-
 κῶν χρόνων, ὡς τε καὶ ἀποστολῶν ἡμῶν ἱερῶν
 γραμμάτων, καὶ τῶν ἀντιλεγόμενων μὲν, ὅμως
 δὲ ἐν πλείσταις ἐκκλησίαις ὡς πολλοῖς δε-
 δημοσιωμένων, τῶν τε παλαιῶν νόθων καὶ τῶν
 ἀποστολικῆς ὀρθοδοξίας ἀλλοτρίων ἐν ταῖς
 διελκυσίταις, ἐπὶ τῇ τῶν ἐξῆς περὶ φησὶν
 ἱστορίᾳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ὁ πῶς Συμεὼν ὁ Ἱεροσόλυμον Ε'πίσκοπος ἐμαρτύρησεν.

Μετὰ Νέρωνα καὶ Δομετιανόν, καὶ τῶν
 ἑξῆς τῶν χρόνων δεξαμένους, με-
 ρικῶς καὶ καὶ πόλεις δεξάμενους δὴ-
 μων, τὸν καθ' ἡμῶν κατέχει λόγος ἀνα-
 κινήσας διωγμόν. ἐν ᾧ Συμεὼν τὸν τῶν
 Κλωπᾶ, ὁ δευτέρου κατέστηται ἐν Ἱερρο-
 λύμοις ἐκκλησίας Ε'πίσκοπον ἐδηλώσαμεν,
 μαρτυρίῳ τὸν βίον ἀναλῶσαι παρελθόντα
 μεν καὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐκείνῳ, ὅς ἐν
 φέρεται ἡδὲ πρὸς τὸν ἐχρησάμεθα φωναίς,
 Ἡγιστοί ποτε ὅς ἐν αὐτῶν αἰρετικῶν ἱσο-
 ρῶν, ἐπὶ φέρεται δηλῶν ὡς ἀπὸ τῶν
 καὶ τὸν δευτέρου χρόνον ὑπομείνας κατήγορον,
 πολυτρόπως ὁ δηλῶν ὡς ἀν' ἡμετέρας
 ἐπὶ πλείσταις αἰκισίαις ἡμέρας, αὐτὸν τε
 τὸν δικαστὴν καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν εἰς τὰ μέ-
 γιστα κατεπλήξας, τῷ δὲ Κυρίῳ πάθει πα-

A Et hæc quidem de illorum obitu. Præ-
 terea in dialogo Caji cuius supra feci-
 mus mentionem, Proclus adversus
 quem instituta est disputatio, de Phi-
 lippi ejusque filiarum exitu, planè
 consentiens cum iis quæ modò retuli-
 mus, sic ait: Quatuor posthæc Philip-
 pi filia Prophetides fuerunt Hierapoli
 Asiae civitate, ubi etiam earum & pa-
 tris Philippi sepulchrum visitur. Hæc
 ille. Lucas verò in Actibus Apostolo-
 rum, Philippi filiarum meminit, quæ
 dono prophetia ornata, apud Cæsa-
 ream Judææ tunc temporis cum patre
 degebant. Venimus, inquit, Cæsa-
 ream: & ingressi in domum Philippi
 evangelistæ, qui erat unus è septem,
 mansimus apud eum. Huic autem erant
 quatuor filia virgines prophetantes.
 Expositis igitur hæcenus quæcunque
 ad notitiam nostram pervenerunt, tum
 de Apostolis ipsis & de tempore obi-
 tus singulorum, tum de sacris Volu-
 minibus quæ nobis reliquerunt: ad
 hæc de iis libris qui in dubium quidem
 revocantur, in plurimis tamen eccle-
 siis palam leguntur: postremò de illis
 qui planè spurii sunt, & à recta fide
 doctrinaque Apostolorum alieni, nunc
 ad sequentium rerum narrationem
 progrediamur.

CAPUT XXXII.

Quomodo Symeon Hierosolymorum Episcopus
martyrium subiit.

Post Neronis ac Domitiani perfec-
 tionem, sub hoc cuius nunc tempo-
 ra commemoramus Trajano, particula-
 rem quandam per singulas civitates po-
 pulari motu adversus nostros excitatam
 esse persecutionem accepimus. In qua
 Symeon Cleopæ filius, quem secundum
 ecclesiæ Hierosolymitanæ episcopum
 constitutum esse docuimus, martyrio
 vitam finisse memoratur. Hujus rei te-
 stis est is, cujus verba jam toties retuli-
 mus, Hegesippus. Qui de hereticis qui-
 buldam verba faciens, ab iisdem circa
 hæc tempora accusatum subjungit esse
 Symeonem, variisq; tormentorum ge-
 neribus per dies plurimos ex cruciatum,
 eò quòd Christianus esset, admirationi
 fuisse tum iudici, tum satellitibus ac
 ministris: tandemque eodem supplicii
 genere quòd Dominus pertulit, vitam

Huc refer
Niceph.
l. 3. c. 16.

clausisse. Sed fatius est verba ipsius A
Scriptoris hæc narrantis audire. Ex eo-
rum, inquit, Hæreticorum numero,
quidam Symeonem Cleopæ filium de-
tulerunt, quod ex stirpe Davidis oriun-
dus, & Christianus esset. Atque ita Sym-
eon cum annos centum ac viginti na-
tus esset, martyrium subiit, principatu
Trajani Augusti, Attico consulari Le-
gato Syriam administrante. Idem præ-
terea scribit, eos ipsos Symeonis accu-
satores, cum tunc temporis omnes ex
regia Judæorum tribu oriundi sollicitè
investigarentur, convictos esse quod
ex ea stirpe originem ducerent. Porro
hunc Symeonem non absurdè quis di- B
xerit & spectatorem & auditorem Do-
mini fuisse; cum & diuturnitas vitæ
ipsius, & evangeliorum fides id astruere
videatur, in quibus Maria quædam
commemoratur Cleopæ filia, cujus Sym-
eonem filium fuisse supra docuimus.
Alios præterea nepotes unius ex Do-
mini fratribus, cui nomen erat Judæ, ad
hoc usque Trajani Imperium vitam
produxisse idem Scriptor refert, cum
jam antea sub Domitiano, ut diximus,
Christi fidem constanter professi fuif-
sent. Sic autem scribit: Adfunt, inquit,
illi & universæ Ecclesiæ præsident, ut-
potè martyres & agnati Christi. Tan-
demque profunda pace Ecclesiæ resti-
tuta, ad Trajani usque tempora super-
stites fuerunt. Donec Symeon supradic-
tus Cleopæ filius ejus qui patruus erat
Domini accusatus similiter ab Hæreti-
cis, & ob eandem causam in jus voca-
tus est coram Attico Consulari: & per
multos dies acerbissimis tormentis ex-
cruciat, fidem Christi constantissime
professus est; adeo ut & Consularis ipse,
& omnes qui aderant, magnopere mi-
rarentur, quæ ratione vir centum ac vi-
ginti annos natus, tot tormenta perfer-
re potuisset. Tandem verò sententia ju-
dicis cruci suffixus est. Post hæc idem
Scriptor res illa ætate gestas commemo-
rans, addit Ecclesiam adhæc usque
tempora instar cujusdam virginis, inte-
gram atque incorruptam permanisse!
adhuc in obscuro recessu delitescenti-
bus, quicunque rectam prædicationis
evangelicæ regulam depravare niteren-
tur. Sed postquam sacer Apostolorum
cætus vario mortis genere extinctus
est, effluxeratq; jam ætas hominum illo-
rum, qui divinam ipsam Sapientiam suis
auribus auscultare meruerant: tunc de-
mum exorta est impii erroris conspiratio,

ραπλήσιον τέλει ἀπηνέγκαστο. ἔθεν ὁ οὖν
καὶ ὁ συγγραφέας ἐπακῶσαι, αὐτὰ δὴ ταύ-
τα καὶ λέξιν ὡς πῶς ἰσορροῦνται. διὰ τῶν
τῶν δηλαδὴ τῶν αἰρετικῶν, κατηγορεῖσι π-
νὲς Συμεῶν καὶ Κλωπᾶ, ὡς ὄντος δὲ τοῦ
Δαβὶδ καὶ χριστιανῶ. καὶ ἔως μαρτυρεῖ ἐπὶ
ὧν ἑκατὸν εἰκοσιν, ὅτι Τραϊανῶ καίσαρος
καὶ ὑπαλκῆ ἀπικῆ. φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς, ὡς ἀ-
ρα καὶ τὰς κατηγορίας αὐτῶ, ζητημῶν το-
τε τῷ διὰ τῆς βασιλικῆς Γεδαιῶν φυλῆς,
ὡς ἀνὴρ αὐτῆς ὄντας, ἀλώμεναι συνήθειαν.
γισμῶ δὲ ἀνὴρ καὶ τὸν Συμεῶνα τῷ αὐτο-
πῶν καὶ αὐτηκόων εἴποι ἀνὴρ γεγονέναι τῶ
Κυρίῳ, τεκμηρίῳ τῶ μήκει ὅτι χρόνος τῆς αὐ-
τῶ ζωῆς χρόνον, καὶ τῶ μνημονεύει τῶ
τῷ Εὐαγγελίων γραφῶ Μαρίας τῆς τῶ
Κλωπᾶ. ὅτι γεγονέναι αὐτὸν, καὶ περὶ τῶ
λόγῳ ἐδήλωσεν. ὁ δὲ αὐτὸς συγγραφεὺς καὶ
ἑτέρας διὰ χρόνος ἐνός τῷ φερμῶν ἀδελ-
φῶν τῶ σωτῆρος, ὃ ὄνομα Γεδας, φησὶν ἐπὶ
τῷ αὐτῷ ὅτι ἐκείνῳ βασιλείαν, καὶ τῶ
ἡδὴ περὶ τῶν ἰσορροῦσαν αὐτῶν ὑπὲρ τῶ
εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως ὅτι Δομετιανῶ μαρ-
τυρίαν. γράφει δὲ ἔως ἔρχονται οὖν καὶ
περηνοῦνται πάσης ἐκκλησίας ὡς μαρ-
τυροί, καὶ διὰ χρόνος τῶ Κυρίῳ. καὶ χρόνον
εἰρήνης βασιλείας ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ, μὴ μόνον
μέχρι Τραϊανῶ καίσαρος. μέχρις ὅτι οὐ
δαίς τῶ Κυρίῳ ὁ περὶ τῶ Σημεῶν καὶ
Κλωπᾶ, συκοφαντήσας ὑπὸ τῷ αἰρέσει,
ὡς αὐτῶς κατηγορηθῆ καὶ αὐτὸς ὅτι τῶ αὐτῷ
λόγῳ ὅτι ἀπικῆ τῶ ὑπαλκῆ. καὶ ὅτι
πολλὰς ἡμέρας αἰκίζομεν, ἐμαρτυροῦνται
ὡς πάντας ὑπερδυναμάζον, καὶ τὸν ὑπαλκῆ,
πῶς ἑκατὸν εἰκοσι τῶ χάνων ἐτῶν, ὑπὲρ μέ-
καὶ ἐκελεύθη στυρωθῆναι. ἐπὶ τέτοις ὁ αὐ-
τὸς αὐτῶ διττῶν ταῦ καὶ τῶς δηλαδὴ
ἐπιλέγει ὡς ἀρα μέχρι τῶν τότε χρόνων παρ-
θέν καὶ καθαρά καὶ ἀδιάφθορος ἐμμενῇ ἐκ-
κλησία, ἐν ἀδελφῶ περὶ σκότει φωλδούλων εἰ-
σὲπ τότε, τῷ, εἰ καὶ τινες ὑπὸ ἡρχον, ὡς ἀφ-
θείρειν ἐπιχειροῦντων τὸν ὑγῆ κανόνα ὅτι
τηρίκ κηρύμα. ὡς δὲ ὁ ἱερὸς τῷ Ἀποστό-
λων χορὸς διάφορον εἰλήφει τῶ βίος τέλει
παρεληλύθει τε ἡ χρεῖα ἐκείνη τῷ αὐτῷ
ἀκοαῖς τῆς ἐνθὺς σοφίας ἐπακῶσαι καὶ
ξωμῶν, τῶ μακάρι τῆς ἀβῆς πλάνης τῶ
δὲ χῶ

δὲ γὰρ ἐλάμβανεν ἡ σύστασις, διὰ τῆς τῆς ἐτε-
ροδιδασκάλων ἀπάτης· οἱ καὶ αὐτοὶ μηδένος ἐπὶ
τῆς ἀποστόλων λειτουργίας, γυμνῇ λαίπρῳ ἢ δὴ
τῇ κεφαλῇ, τῷ τ' ἀληθείας κηρύγματι τὴν
ψευδάνυμιον γνώσιν ἀνικηρῆσαι ἐπεχείρουν.
καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἔδει τῶν διαλαλῶν, ὧς δὲ
πῶς ἐλέξεν. ἡμεῖς δ' ὅτι τὰ ἐξῆς τῆς ἱστορίας
ὁ δὲ πρὸς θεοῦ ἀνόντες ἰωάννη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ΄.

Ὅπως Τραϊανὸς ζητεῖται χριστιανὸς ἐκάλυπεν.

Τὸς ἑτὸς γε μὲν ἐν πλείοσι τόποις ὁ καλὸς
ἡμῶν ἐπέστη τότε διωγμός, ὡς Πλίνιον
Σεκέδον ἐπιστημότατον ἡγεμόνων, ὅτι τῷ
πλήθει τῶν μαρτύρων κινήσει, βασιλεῖ κοι-
νώσαντες πρὸς τὴν πλῆθος τῶν ὡς τὸ πίστεως
ἀνακερδαίνων ἅμα δ' ἐν ταῖς μὲν ὡς αὐτῶν
δὲν ἀνόσιον μὴ δ' ὡς τὰς νόμους πρᾶττειν
αὐτὰς καλεῖσθαι, πλὴν τὸ γε ἅμα τῇ
ἐν διεγερμένους, τὸν Χριστὸν Θεὸν δίκην
ὑμῶν. τὸ δ' οὐ μόνον καὶ φονεῖν, καὶ τὰ συ-
γγρηγμένοις ἀθεμίᾳ πλημμελήματα, καὶ αὐ-
τὸς ἀπαγορεύειν. πάντα τε πρᾶττειν ἀκολούθως
τοῖς νόμοις· πρὸς αὐτὸν Τραϊανὸν δόγμα τοι-
όνδε τεθεικέναι. τὸ χριστιανὸν φθόνον, μὴ ἐκζη-
τεῖσθαι μὲν, ἐμπεσον δ' ἐκκαλεῖσθαι καὶ χρομένους,
ποσῶς μὲν δ' διωγμὸς ἐδοῦναι τὴν ἀπειλὴν
σφοδρότατα ἐγκεκινῆται. καὶ χεῖρνας γε μὲν
τοῖς κακουργεῖν πρὸς ἡμᾶς ἐθέλεις λείπεσθαι
περὶ φάσεις. ὅς ὅτι μὲν τῶν δῆμων, ὅς ὅτι
δ' καὶ τῶν καὶ χάρας δὲ γόνιων, τὰς καλὰς ἡμῶν
συσκολεζομένων ἐπιβλαστῶν, ὡς καὶ ἀνὰ περ-
φανῶν διωγμῶν, μερικὰς καὶ ἐπαρχίαν ἐξ-
απείσθαι. πλείους τε τῶν πρὶν διαφόροις ἐνα-
γωνίζεσθαι μαρτυρίαις. εἰρηπία δ' ἡμῶν ἡ ἱστο-
ρία, ὅς ὅτι ἀνωτέρω δεδηλώκαμεν τὴν Τερ-
τυλλιανῶν Ῥωμαϊκῆς δόξα, ἥς ἡ ἐξηγη-
τεία τὸν ἑχέει τὸν πρῶτον. καὶ τοὶ ἐξηγήκαμεν καὶ
τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπιζήτησιν κεκωλυμένην. Πλί-
νιος γὰρ Σεκέδον ἡγεμόνα τῆς ἐπαρχίας,
καλακρῖνας χριστιανὰς ἰνὰς καὶ τῆς ἀξίας ἐκ-
βαλὼν, ταρσεχθεῖς τῷ πλήθει, δηγνόμεναι αὐτῶν
λαίπρῳ εἰρηπία. Τραϊανὸς οὖν τῷ βασι-
λεῖ ἀνεκοινώσαντο λέγων, ἔξω τὴν μὴ βέλε-
σαι αὐτὰς εἰδωλολατρεῖν, ὅς ὅτι ἀνόσιον ἐν
αὐτοῖς εὐρηκέναι. ἐμήνυε δ' καὶ τὸτο, ἀνίστα-
σαι ἑωθεν τὰς χριστιανὰς, καὶ τὸν Χριστὸν,

A fraude & malitia falsorum doctorum.
Qui utpote nullo amplius ex Apostolis
superstite, posthæc nudo, quod ajunt,
capite adversus prædicationem verita-
tis adulterinam doctrinam obtrudere
aggressi sunt. Et Hegefippus quidem
de iis rebus in hunc fere modum scri-
bit. Nos verò sensim atque ordine pro-
gredientes, ad sequentia veniamus.

CAPUT XXXIII.

Quomodo Trajanus Christianos vetuit inquiri.

B Tanta porro & tam gravis plerisque
in locis adversus nostros persecutio
tunc temporis sæviebat, ut Plinius
Secundus inter provinciarum Recto-
res celeberrimus, motus martyrum
multitudine, ad Principem retulerit de
numero eorum qui fidei causâ obtrun-
cabantur: simulque indicaverit, de-
prehendisse se nihil ab illis impiè, nihil
adversus leges actitari: nisi quòd pri-
mo diluculo excitati, Christo tanquam
Deo hymnos canerent. Ceterùm ad-
ulteria, homicidia, & reliqua hujus-
modi crimina illos etiam averfari, cun-
ctaque ex præscripto legum agere.
Quibus respondens Trajanus, edixit:
Christianos quidem requirendos non
esse, oblatos verò puniri oportere.
Quo facto, persecutionis incendium
quod nobis violentius incumberebat, re-
flectum quidem aliqua ex parte vide-
batur: iis tamen qui nos malignè &
fraudulenter aggredi vellent, non mi-
nor opportunitas suppetebat: alibi po-
pulo, alibi Præsidibus provinciarum
adversus nostros insidias comparanti-
bus. Adeo ut si non palam & publi-
cè, locales tamen in aliquot provin-
ciis persecutiones exardescerent, &
plurimi ex fidelibus multiplicis mar-
tyrii certamen subirent. Porro ex Ter-
tulliani Apologetico Latine conscrip-
to, cujus jam supra mentionem fe-
cimus, hæc à nobis est desumpta nar-
ratio. Atqui invenimus, inquit, in-
quisitionem quoq; in nos prohibitam.
Plinius enim Secundus cum provin-
ciam regeret, damnatis quibusdam
Christianis, quibusdā gradu pulsus, ipsa
tandem multitudine perturbatus, quid
de cetero ageret, consuluit tunc Traja-
num Imperatorem: allegans præter ob-
stinationem non sacrificandi, nihil aliud
se de Sacramentis eorum comperisse,
quàm cætus antelucanos ad canen-

Huc refer
Nieph.
c. 17. 12.